

A Szentatya, Ferenc pápa beszéde
a Comunione e Liberazione Mozgalomhoz

Szent Péter tér

2015. március 7., szombat

Kedves Testvérek, jó napot kívánok!

Isten hozott mindannyiótokat, és nagyon köszönöm a meleg szeretetet, amivel hozzám fordultok! Üdvözlöm az Érsekeket és a Püspököket. Üdvözlöm Julián Carrón atyát, Testvériségetek elnökét, és köszönöm a szavait, amelyeket mindenki nevében hozzám intézett; és köszönöm Önnek, Julián atya azt a szép levelet, amivel az embereket arra buzdította, hogy jöjjenek ma el. Nagyon köszönöm!

Első gondolatom alapítótokról, monsignor Luigi Giussaniról szól, emlékezve mennyei születésnapjának tizedik évfordulójára. Több ok miatt is elismeréssel adózom Giussani atyának. Az egyik, a legszemélyesebb ok az a jó, amit ez az ember velem és az én papi életemmel tett könyveinek és cikkeinek olvasásán keresztül. A másik ok az, hogy az ő elgondolása mélységesen emberi, és eléri az ember legbelsőbb lehelletét. Tudjátok, mennyire fontos volt Giussani atyának a találkozás tapasztalata: a találkozás nem egy elképzeléssel, hanem egy Emberrel, Jézus Krisztussal. Úgy tanított meg a szabadságra, hogy a Krisztussal való találkozáshoz vezetett el, mert Krisztus adja nekünk az igazi szabadságot. A találkozásról "Máté elhívása" jut eszembe, az a Caravaggio kép, ami előtt minden alkalommal hosszasan álldogáltam a San Luigi dei Francesi templomban, akárhányszor Rómában jártam. Az ottlévők között, beleértve a pénzsóvár Mátét is, senki nem hitte el annak a mutatójának az üzenetét, azoknak a szemeknek az üzenetét, melyek irgalommal nézték őt és kiválasztották arra, hogy kövesse Jézust. Megérezte a találkozás döbbenetét. Így történik meg a találkozás Krisztussal, és így hív bennünket is.

A mi életünkben, éppúgy mint Jézus idejében, minden egy találkozással kezdődik. Találkozás ezzel az Emberrel, a názáreti áccsal, egy olyan emberrel, mint bárki más és aki ugyanakkor mégis más. Gondoljunk János Evangéliumára, ahol elmeséli a tanítványok első találkozását Jézussal (1,35-42). András, János, Simon: azt érezték, hogy a belsejükbe látnak, közről ismerik őket, és ez meglepetést keltett bennük, megdöbbenést, amitől azonnal úgy érezték, hogy kötődnek hozzá... Vagy amikor később, a Feltámadás után Jézus megkérdezi Pétertől: «Szeretsz engem?» (Jn 21,15), és Péter azt válaszolja: «Igen»; az az igen nem az akaraterő megnyilvánulása, nem csak az ember Simon döntéséből fakadt: megelőzte a Kegyelem, megvolt az a "primerear", a Kegyelemnek az az elsőbbsége. Ez volt a döntő felfedezés Szent Pál, Szent Ágoston és sok más szent számára: Jézus Krisztus mindig az első, mindig megelőz bennünket, vár bennünket, Jézus Krisztus mindig előttük jár; é amikor megérkezünk, már várt minket. Olyan Ő, mint a mandulavirág: az, aki elsőként virágzik, és a tavaszt hirdeti.

És irgalmasság nélkül nem lehet megérteni a dinamikáját ennek a találkozásnak, ami megdöbbenést és ragaszkodást vált ki. Csak az ismeri igazán az Urat, akit átölelt az ige gyengédsége. A találkozás kiemelt helye Jézus Krisztus irgalmának simítása a bűnöm felé. És ezért néhányszor már hallottatok tőlem, hogy a Jézus Krisztussal való találkozás kiemelt helye, helyszíne az én bűnöm. Az irgalom ölelésének köszönhető, hogy kedvem van válaszolni, megváltozni, és hogy egy új élet fakadhat. A keresztény erkölcs nem gígaszi, akaratlagos erőfeszítése annak, aki elhatározza, hogy következetes lesz és sikerül neki, nem egyfajta magányos kihívás a világ felé. Nem. Ez nem a

keresztény erkölcs, ez valami más. A keresztény erkölcs válasz, meghatott válasz Annak a meglepő, sőt egyenesen az emberi kritériumok szerint “igazságtalan” irgalmára, aki ismer, ismeri az árulásaimat és mégis szeret, becsül, átölel, újból hív, hisz bennem, vár tőlem valamit. A keresztény erkölcs nem az, hogy nem esünk el soha, hanem mindig talpra állunk, hála a kezének, ami felemel. És az Egyház útja ez is: hagyni, hogy megmutatkozzon Isten hatalmas irgalma. Az elmúlt napokban ezt mondtam az új Érsekeknek: «Az Egyház útja az, hogy soha nem ítél el örökre senkit; hogy kiterjeszti Isten irgalmát minden emberre, aki azt őszinte szívvel kéri; az Egyház útja éppen az, hogy kilép saját korlátai közül és elmegy megkeresni a lét “peremterületeit”; hogy teljes módon alkalmazza Isten logikáját», ami az irgalom (Homília, 2015. február 15.). Az Egyháznak is éreznie kell a mandulavirággá válás örömteli lüktetését, vagyis, hogy az egész emberiség számára olyan tavasszá válik, mint Jézus.

Ti ma megemlékeztek a hatvanadik évfordulójáról is Mozgalmatoknak, «ami az Egyházban született – ahogy azt XVI. Benedek pápa mondta nektek – nem a Hierarchia szervező akaratából, hanem a Krisztussal való megújult találkozásból ered, és így, azt is mondhatjuk, végsősoron a Szentlélek sugalmazására» (Beszéd a Comunione e Liberazione zarándokaihoz, 2007. március 24.: Tanítások III, 1 [2007], 557).

Hatvan év elteltével az eredeti karizma mit sem veszített frissességéből és életerejéből. Emlékezzetek azonban arra, hogy a középpont nem a karizma, a középpont egyetlen, a középpont Jézus, Jézus Krisztus! Amikor a saját szellemi módszeremet, a saját szellemi utamat, ahogyan valóra váltom, azt helyezem a középpontba, letérek az útról. Az egész spiritualitásnak, az Egyház összes karizmájának decentralizálnak kell lennie: a centrumban csak az Úr van! Ezért amikor Pál a Korintusiakhoz írt Első levelében a karizmákról, az Egyháznak erről a gyönyörű valóságáról, a Titokzatos Testről beszél, azzal zárja, hogy a szeretetről szól, vagyis arról, ami Istentől jön, arról, ami Isten sajátja, és amit megenged, hogy utánozzunk. Ne feledjétek ezt soha, hogy decentralizáltak legyetek!

És aztán a karizmát nem egy desztillált-vizes palackban őrzik! A karizmához való hűség nem azt jelenti, hogy “kövé változtatjuk” – az ördög az, ami kövé változtat, ne felejtsetek el! A karizmához való hűség nem azt jelenti, hogy pergamenre vetjük, és bekeretezzük. A Giussani örökségére való hivatkozás nem korlátozódhat emlékek gyűjteményére, egyszer meghozott döntésekre, viselkedési szabályokra. Persze együtt jár vele a hűség a hagyományokhoz, de a hagyományokhoz való hűség – mondta Mahler – “azt jelenti, hogy a tüzet tartjuk életben, nem pedig a hamut imádjuk”. Giussani atya soha nem bocsátaná meg nektek, ha elveszítenétek a szabadságot és múzeumi idegenvezetőkké vagy hamuimádókká alakulnátok. Tartsátok életben annak az első találkozásnak a tüzet és legyetek szabadok!

Így tehát ha Krisztusba és az Evangéliumba mint középpontba tartotok, karjai, kezei, lábai, értelme és szíve lehettek egy “kilépő” Egyháznak. Az Egyház útja az, hogy kilépjen, elmenjen megkeresni a messzi peremvidékeket, szolgálja Jézust minden kiközösített, elhagyott, hitetlen, az Egyházban csalódott, saját önzésének börtönében vergődő emberben.

“Kilépni” azt is jelenti, hogy elutasítjuk az önmagunkra hivatkozást, annak minden formáját, azt jelenti, hogy meg tudjuk hallgatni azt is, aki nem olyan, mint mi, mindenkitől őszinte alázatossággal tanulunk. Amikor a saját magunkra hivatkozás rabjai vagyunk, oda jutunk, hogy “címke lelkiséget” művelünk: “én vagyok a CL”. Ez a címke. És aztán beleesünk abba az ezer csapdába, melyeket a saját hivatkozásainkban való tetszelgés állít, az, amikor csak magunkat csodáljuk a tükörben, ami miatt aztán szem előtt veszítjük a célt és egy civil szervezet ügynökeivé válunk.

Kedves barátaim! Két nagyon fontos idézettel szeretném zárni, amik Giussani atyától származnak, az egyiket az életnek az elején, a másikat a végén mondta.

Az első: «A kereszténység soha nem úgy valósul meg a történelemben, mint védendő, megrögzült álláspontok, amik az új dolgokkal antitézisként lépnek kapcsolatba; a kereszténység a megváltás kezdete, ami magára veszi az újat, és megmenti » (Hordozd a reményt. Első írások, Genova 1997, 119). Ezt valamikor 1967-ben mondta.

A másik 2004-ből való: «Nem csupán nem állt soha szándékomban semmit “alapítani, hanem úgy vélem, hogy annak a mozgalomnak a nagy felfedezése, aminek láttam a születését az, hogy megérezte, milyen sürgetően fontos hirdetni a kereszténység alapvető vonásaihoz való visszatérés szükségességét. Vagyis a szenvedélyes szeretet a kereszténység ténye, mint olyan iránt, annak eredeti alkotóelemei szerint.» (Levél II. János Pál pápának, 2004. január 26-án, a Comunione e Liberazione születésének 50. évfordulója alkalmából).

Az Úr áldjon meg és a Szűzanya őrizzen Benneteket. És kérlek szépen, ne felejtsetek el imádkozni értem! Köszönöm.

© Copyright - Libreria Editrice Vaticana

(Fordítás a Comunione e Liberazione gondozásában)